

Poslovni broj: St-630/2018

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA - odgovor na žalbu razlučne vjerovnice -

e-komunikacija
punomoć u spisu

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko podnosi ovaj odgovor na žalbu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 28. rujna 2026. protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu St-630/2018-439 od 11. rujna 2026. godine, u dijelu u kojem razlučna vjerovnica traži povećanje jamčevine iznad iznosa od 409.594,14 EUR.

Predlaže se žalbu razlučne vjerovnice odbiti kao neosnovanu, a zahtjev za naknadu troška žalbe odbiti. Pri tome se izričito naglašava da ovaj odgovor ne znači prihvatanje osnove ni postojeće visine jamčevine. Josip Šarko je protiv istog rješenja podnio vlastitu žalbu i ostaje kod stajališta da za ovako određenu jamčevinu nema valjane činjenične ni pravne podloge. Ovdje se, međutim, odgovara na uži zahtjev razlučne vjerovnice da se taj iznos dodatno poveća na čak 1.638.376,56 EUR.

Upravo na tom mjestu njezina žalba sama sebi ruši temelj. Iznos od 1.638.376,56 EUR nije rezultat dokazane štete, stručnog izračuna, tržišnog prinosa niti ekonomske projekcije, već je naprosto četiri puta iznos od 409.594,14 EUR, izveden iz pretpostavke da će postupci trajati dvanaest godina. Takva pretpostavka nije dokazana, a ni način izračuna nije ekonomski ni pravno održiv.

II. Razlučna vjerovnica citira članke 185. stavak 2. i 348. stavak 4. ZPP-a, a zatim upravo iz teksta koji citira izvodi suprotan zaključak. Odredba na koju se sama poziva govori o roku kraćem od tri godine od dana podnošenja tužbe. P-5/2019 pokrenut je 2019., a P-341/2020 2020. godine. Nigdje u citiranoj odredbi ne piše da nakon nastavka prekinutog postupka počinje teći novi trogodišnji rok kao da tužba tek tada prvi put postoji.

Jednako tako, jednogodišnji rok za odlučivanje o žalbi nije zajamčeno trajanje svake buduće žalbene faze niti se može unaprijed zbrajati kao sigurna godina dodatnog čekanja. Razlučna vjerovnica pretpostavlja da će svaka buduća odluka nužno biti pobijana, da će se svaki žalbeni postupak voditi punu godinu i da će svaki prvostupanjski stadij trajati pune tri godine. Za takav zaključak nema dokaza.

Posebno je neodrživo zasebno pridodati još četiri godine za pitanja procesnog sljedništva nakon umrlih tuženika, zatim četiri godine za P-341/2020 i zatim još četiri godine za P-5/2019. Time se rokovi koje zakon postavlja upravo radi ubrzanja postupka pretvaraju u tri puna vremenska bloka koja navodno moraju biti potrošena do posljednjeg dana. To nije procjena trajanja postupka. To je aritmetičko zbrajanje najduljih rokova kao da predstavljaju minimalno zajamčeno trajanje svakog budućeg koraka.

Drugim riječima, žaliteljica od norme koja sudovima nalaže da postupaju brzo pokušava proizvesti pravilo prema kojem je dopušteno unaprijed računati dvanaest godina postupka. Takav zaključak ne proizlazi ni iz jedne od odredaba koje sama citira.

III. Ono što je posebno zanimljivo je da je prognoza razlučne vjerovnice porasla s deset na dvanaest godina u svega nekoliko dana. U odgovoru na žalbu od 25. rujna 2026. razlučna vjerovnica tvrdila je da će predmetni sporovi trajati "minimalno 10 g.". Samo tri dana poslije, u ovoj žalbi od 28. rujna 2026., isto trajanje već postaje dvanaest godina. U međuvremenu se ne navodi nijedna nova odluka, nijedan novi procesni događaj niti činjenica koja bi objašnjavala zbog čega je prognoza u svega nekoliko dana produljena za dodatne dvije godine.

To najbolje pokazuje koliko je cijela konstrukcija spekulativna. Rješenja o prekidu dokazuju da su postupci prekinuti. Ona ne dokazuju da će nakon nastavka trajati točno tri, četiri, deset ili dvanaest godina. Žalba ne prilaže odluku iz koje bi proizlazilo da će rješavanje procesnog sljedništva trajati četiri godine, niti odluku iz koje bi proizlazilo da će P-341/2020 i P-5/2019 nakon nastavka svaki zasebno trajati još po četiri godine.

Pritom se prešućuje da P-341/2020 nije novi predmet koji tek treba započeti. U njemu postoji, između ostaloga, izričito priznanje tužbenog zahtjeva III. tuženika Darka Turopoljca još iz 2020. godine. Sama činjenica da dokazni postupak nije dovršen ne pretvara višegodišnji postojeći predmet u buduću parnicu koja tek kreće od nule.

IV. Pobijano rješenje iznos od 409.594,14 EUR nije dobilo tako da je odredilo neku "trogodišnju tarifu" koja se može jednostavno množiti brojem trogodišnjih razdoblja. Sud je koristio konkretne

makroekonomske projekcije za 2026., 2027. i 2028. godinu i iz njih izveo određeni kumulativni učinak na vrijednost novca.

Razlučna vjerovnica sada taj rezultat jednostavno množi s četiri i dobiva 1.638.376,56 EUR. Za godine nakon 2028. ne navodi stopu inflacije, projekciju HNB-a, tržišni prinos, diskontnu stopu, način kapitalizacije niti bilo koji drugi ekonomski parametar. Ne objašnjava ni zašto bi se trogodišnji učinak mogao četiri puta linearno preslikati na razdoblje od dvanaest godina.

Dakle, čak i kada bi se prihvatila njezina pretpostavka o trajanju postupaka - a za to nema osnove - predloženi iznos od 1.638.376,56 EUR i dalje ne proizlazi iz podataka na kojima je pobijano rješenje zasnovano. Nije riječ o izračunu moguće štete, nego o numerički prikazanom nagađanju.

V. Žalba u potpunosti zanemaruje ono što je VTS izrijekom tražio: stvarni ekonomski parametar moguće štete.

U rješenju PŽ-2350/2026-4 od 8. srpnja 2026., na koje se sama žaliteljica poziva, VTS je naglasio da osoba koja traži jamčevinu mora jasno i točno odrediti iznos te obrazložiti ekonomske parametre zahtjeva na način na koji bi potraživala naknadu štete zbog kasnije uplate, primjerice kroz kamate na oročene štedne uloge ili dokazani iznos moguće štete.

Ova žalba ne čini ni jedno ni drugo. Ne dokazuje da će odgoda trajati dvanaest godina, ne dokazuje koliki bi bio stvarni gubitak u tom razdoblju i ne uzima u obzir prinos koji izdvojena sredstva mogu ostvarivati. Umjesto dokaza o šteti, žaliteljica nudi maksimalističku vremensku pretpostavku i jednostavno množenje iznosa iz pobijanog rješenja.

Ako je predmet zaštite stvarni ekonomski položaj razlučne vjerovnice, tada se mora promatrati neto učinak odgode. Novac od 4.146.119,20 EUR ne mora dvanaest godina stajati bez prinosa. Može i treba biti sigurno oročen odnosno uložen na kamatonosan način, uz očuvanje likvidnosti potrebne za buduće namirenje. Ne može se istodobno tvrditi da novac zbog proteka vremena gubi vrijednost, a zatim u izračunu zanemariti svaku mogućnost da isti taj novac za vrijeme odgode ostvaruje prihod.

VI. Ako žaliteljica zaista očekuje još deset ili dvanaest godina postupka, upravo je to razlog da se ostali vjerovnici odmah isplate, a sporna sredstva odmah oroče.

VTS je u rješenju PŽ-2851/2026-3 od 22. srpnja 2026. izričito naveo da činjenica što se u odnosu na osporenu tražbinu vode parnični postupci nije razlog za prekid stečajnog postupka niti za odgodu namirenja vjerovnika čije su tražbine pravomoćno utvrđene. Za osporenu tražbinu izdvaja se odgovarajući novčani iznos, dok se postupak prema ostalim pravomoćno utvrđenim vjerovnicima nastavlja.

Stoga vlastita prognoza razlučne vjerovnice od deset odnosno sada dvanaest godina ne ide u prilog povećanju jamčevine. Ona upravo pokazuje koliko bi bilo neprihvatljivo da svi ostali vjerovnici još godinama čekaju novac koji im je pravomoćno utvrđen. Stečajni vjerovnik Josip Šarko ima pra-

vomoćno utvrđenu tražbinu II. višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 874.141,55 EUR, a VTS je već jasno razdvojio njezino namirenje od spora o tražbini razlučne vjerovnice.

Ako druga strana ozbiljno tvrdi da će postupci trajati još deset ili dvanaest godina, tada je jedino razumno postupanje: pravomoćno utvrđene tražbine odmah isplatiti, osporeni iznos izdvojiti, a sva sredstva koja zbog spora moraju ostati u stečajnoj masi bez odgode oročiti ili na drugi siguran način kamatonosno plasirati. Sve drugo proizvodi upravo onu štetu na koju se žaliteljica poziva.

VII. Ako se želi da nitko ne trpi štetu, rizik mora biti osiguran na obje strane. Razlučna vjerovnica traži da Josip Šarko, samo zato što koristi pravo osporavanja na koje ga je upravo ovaj sud uputio, položi čak 1.638.376,56 EUR radi osiguranja njezina mogućeg budućeg gubitka. Istodobno iz njezine žalbene konstrukcije proizlazi da bi ona trebala moći primiti 4.146.119,20 EUR osporenog iznosa prije završetka P-5/2019 i P-341/2020, bez jednako ozbiljnog osiguranja da će taj novac biti vraćen ako se pravomoćno utvrdi da joj u cijelosti ili djelomično ne pripada.

Takva raspodjela rizika nije prihvatljiva. Ovdje postoje dva moguća rizika: prvi je vremenska vrijednost novca koju žaliteljica prikazuje kao svoju buduću štetu; drugi je rizik da iz stečajne mase izađe sama glavnica od 4,1 milijuna EUR, a da je nakon završetka sporova treba vraćati. Drugi je rizik po samu stečajnu masu očito veći i neposredniji. Sud ne može prvi rizik tretirati kao razlog za višemilijunsku jamčevinu, a drugi ostaviti potpuno neosiguranim.

Primarno stajalište Josipa Šarka ostaje da se osporeni iznos ne isplaćuje prije pravomoćnog završetka postupaka u kojima se ispituju osnova, visina i prijenos predmetne tražbine. Sve što se u nastavku predlaže glede osiguranja Ines Ljubičić iznosi se isključivo podredno, za slučaj da bi sud unatoč tome razmatrao prijevremenu isplatu. Ovršni zakon u članku 118. stavku 3. predviđa mogućnost da se iznimno namirenje osobe čija je tražbina osporena uvjetuje davanjem jamčevine. Ako se taj mehanizam uopće razmatra, mora štititi i stvarnu mogućnost povrata novca stečajnoj masi.

Zato Josip Šarko podredno predlaže vrlo konkretno: ako bi se prije pravomoćnog završetka P-5/2019 i P-341/2020 namjeravalo isplatiti Ines Ljubičić 4.146.119,20 EUR, prije bilo kakve isplate ona mora osigurati povrat cijelog iznosa, pripadajućih kamata i troškova. Kao najizravniji oblik stvarnog osiguranja predlaže se da razlučna vjerovnica stavi u zalog nekretnine kojima raspolaže, u vrijednosti dostatnoj za pokriće moguće obveze povrata, te da se založno pravo u korist stečajne mase pravno valjano zasnuje i uknjiži prije prijenosa ijednog eura iz stečajne mase.

Takvo osiguranje ne smije biti deklarativno. Prije isplate sud mora imati točno označene nekretnine i zemljišnoknjižne izvatke, dokaz vlasništva, podatke o svim postojećim teretima i prvenstvenim redovima te aktualnu procjenu njihove stvarne neto vrijednosti. Ako jedna nekretnina nije dovoljna, osiguranje se mora protegnuti na više nekretnina sve dok ukupna realno naplativa vrijednost ne pokrije 4.146.119,20 EUR, pripadajuće kamate i troškove eventualnog povrata i prisilne naplate. Založno pravo mora postojati i biti provedeno prije isplate te ostati na snazi sve dok pravomoćno ne prestane mogućnost obveze povrata odnosno, ako obveza povrata nastane, do njezina potpunog podmirenja.

Ako na ponuđenim nekretninama postoje raniji tereti zbog kojih njihova slobodna vrijednost nije dostatna, takvo osiguranje nije dovoljno. U tom slučaju žaliteljica mora ponuditi dodatne nekretnine ili drugo jednako kvalitetno i neposredno naplativo osiguranje. Ako sud ocijeni da založno pravo na nekretninama samo po sebi nije odgovarajući oblik jamčevine u procesnom smislu, tada prijevremene isplate ne može biti bez bezuvjetne bankarske garancije ili drugog zakonom dopuštenog osiguranja u punom iznosu, pri čemu nekretnine žaliteljice mogu služiti kao pokriće toj garanciji.

Drugim riječima, eventualna prijevremena isplata mora biti tehnički vezana uz prethodno nastalo i provjerljivo osiguranje povrata: najprije osiguranje, tek potom isplata. Sama tvrdnja žaliteljice da je njezina tražbina sigurna, obećanje da bi novac vratila ili činjenica da raspolaže određenom imovinom nisu zamjena za stvarno upisano založno pravo ili drugu odmah ostvarivu garanciju. Pravo na naknadnu tužbu nije isto što i osigurana naplata po toj tužbi.

Ako je žaliteljica doista toliko sigurna da njezina tražbina ne može pasti, tada ne bi smjelo biti sporno ni da vlastitom imovinom osigura povrat onoga što traži da joj se isplati prije pravomoćnog završetka sporova. Ne može istodobno od Šarka tražiti 1.638.376,56 EUR za hipotetsku buduću štetu, a za preuzimanje 4.146.119,20 EUR osporene glavnice ne ponuditi ništa. Takva asimetrija nema razumno opravdanje.

VIII. Uz ovaj odgovor na žalbu stečajni vjerovnik prilaže i svoj podnesak od 1. listopada 2026. godine - prijedlog za razrješenje stečajne upraviteljice Marije Vujčić Turkulin i hitno poduzimanje nadzornih mjera - te u cijelosti ostaje kod njegova sadržaja. Taj podnesak nije sporedan za pitanja otvorena ovom žalbom. Razlučna vjerovnica pokušava sav buduću protek vremena i sav navodni gubitak vrijednosti novca pripisati osporavanju Josipa Šarka. Međutim, za ocjenu stvarne štete i uzročne veze mora se uzeti u obzir i način na koji se stečajnim postupkom upravlja.

U navedenom podnesku posebno je ukazano da stečajna upraviteljica nije postupila u osmodnevnom roku iz Zaključka St-630/2018-441 od 14. rujna 2026.; njezino očitovanje nosi datum 25. rujna, a elektronički je potpisano i dostavljeno 29. rujna 2026. Istodobno je još 16. lipnja 2026. navela da je, uz rezervaciju sredstava za osporenu tražbinu, moguće u cijelosti namiriti vjerovnike drugog višeg isplatnog reda, a nakon jasne upute VTS-a iz PŽ-2851/2026-3 dioba krajem rujna još uvijek nije bila provedena.

Jednako je važno da je pitanje oročenja višemilijunskih sredstava ozbiljno otvoreno tek nakon Šarkova podneska od 10. rujna 2026. i naknadnog naloga suda. Tek tada su pribavljene konkretne ponude banaka, među njima i ponuda HPB-a s kamatnom stopom od 2,60 % godišnje za šest mjeseci i 2,90 % za dvanaest mjeseci za iznose ove veličine. To potvrđuje da se mogući gubitak vrijednosti ne može jednostavno pripisati osporavatelju dok se istodobno zanemaruje da izdvojeni novac može ostvarivati značajan prihod i da se pravomoćno utvrđene tražbine mogu isplatiti odvojeno od sporne tražbine.

Stečajni vjerovnik je u tom podnesku zatražio i provjeru urednosti tromjesečnih izvješća, okolnosti raspolaganja pojedinim podacima te ranijih radnji upravljanja stečajnom masom. Ovdje se ti

navodi ne ponavljaju u cijelosti jer se podnesak prilaže kao Prilog 1. Za ovu je žalbu odlučno sljedeće: žaliteljica ne može svu navodnu buduću štetu pripisati Josipu Šarku bez ocjene stvarnih razloga zastoja i mjera kojima se vrijednost novca mogla i još uvijek može očuvati.

IX. Razlučna vjerovnica nije dokazala odlučnu pretpostavku na kojoj počiva cijeli njezin zahtjev - da će postupci trajati upravo dvanaest godina. Nije dokazala ni stopu gubitka vrijednosti za to razdoblje, nije obrazložila neto štetu nakon mogućeg kamatnog prinosa i nije ponudila ekonomski model iz kojeg bi proizlazio iznos od 1.638.376,56 EUR. Zato nema osnove da se postojeći iznos jamčevine povećava.

Njezin zahtjev za trošak sastava žalbe u iznosu od 20.190,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 5.047,50 EUR također treba odbiti jer žalba nije osnovana, a time nema ni osnove da se njezin trošak prewali na drugu stranu odnosno stečajnu masu.

Slijedom svega navedenoga, stečajni vjerovnik Josip Šarko predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske da žalbu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 28. rujna 2026. odbije kao neosnovanu te odbije njezin zahtjev za naknadu troška žalbe.

Pri odlučivanju o žalbama protiv rješenja St-630/2018-439 predlaže se zasebno i potpuno razmotriti žalbu Josipa Šarka, koji prvenstveno osporava samu osnovu, način i visinu određene jamčevine. Podredno, ako bi se institut jamčevine na strani osporavatelja ipak zadržao, ne postoji nikakva podloga za dosuđivanje, a još manje za iznosa od 1.638.376,56 EUR, već bi se eventualni iznos morao vezati isključivo uz stvarno dokazan neto ekonomski gubitak, uz uračunavanje sigurnog kamatnog prinosa.

Neovisno o pitanju jamčevine, predlaže se bez daljnjeg odgađanja provesti namirenje svih vjerovnika čije su tražbine pravomoćno utvrđene, u skladu s PŽ-2851/2026-3, a preostala izdvojena sredstva odmah staviti u siguran kamatonosan plasman. Samo ako bi se razmatrala prijevremena isplata osporenih 4.146.119,20 EUR razlučnoj vjerovnici, takvu isplatu treba prethodno uvjetovati potpunim i naplativim osiguranjem povrata tog iznosa. Pri ocjeni navodne buduće štete i njezina uzroka predlaže se uzeti u obzir i činjenice iz Priloga 1, osobito zakašnjelo postupanje po zaključku suda, neprovedenu diobu pravomoćno utvrđenih tražbina i zakašnjelo otvaranje pitanja oročenja sredstava.

Prilog:

1. Podnesak stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 1. listopada 2026. godine - Prijedlog za razrješenje stečajne upraviteljice i hitno poduzimanje nadzornih mjera.

U Zagrebu, 5. listopada 2026. godine

Josip Šarko
po punomoćniku
Mario Bonić, odvjetnik